

Sygn. akt II AKa 110/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Stanisław Stankiewicz

6. Sędziowie: SA Małgorzata Jankowska

7. SO del. do SA Dorota Mazurek (spr.)

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Myśliborzu Lucyny Traczewskiej

10. po rozpoznaniu w dniu 1 października 2020 r. sprawy

A. J. (1) i B. S. (1)

oskarżonych z art. 158 § 3 k.k.

11. na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i prokuratora

12. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

13. z dnia 3 lutego 2020 r. sygn. akt III K 171/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu B. S. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

SSO (del.) Dorota Mazurek SSA Stanisław Stankiewicz SSA Małgorzata Jankowska

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	AKa 110/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 3 lutego 2020 sygn. akt III K 171/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Z apelacji prokuratora wobec obu oskarżonych - rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego B. S. (1) kary 7 lat pozbawienia wolności i kary 6 lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego A. J. (1) podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 158 § 3 k.k. zarzucanego oskarżonym, wysoki stopień ich zawinienia, popełnienie czynu godzącego w najwyższe dobro prawem chronione, jakim jest życie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	i zdrowie, którego skutkiem było powstanie rozległych wielonarządowych obrażeń ciała w szczególności czaszkowo mózgowych, w następstwie czego doszło do zgonu J. R. (1), dopuszczenie się czynu z dużą intensywnością przestępczego działania, z błahego powodu i pod wpływem alkoholu oraz karalność oskarżonego B. S. (1) i zachowanie oskarżonego A. J. (1) po popełnieniu przestępstwa, a także wzgląd na cele kary zapobiegawcze i wychowawcze, które kara winna osiągnąć wobec oskarżonych oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uzasadniają wymierzenie kary surowszej.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Wywiedziona przez prokuratora apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie w				

odniesieniu do
żadnego z
oskarżonych. W
pierwszej kolejności
należy wskazać, że
prokurator

w wywiezionej
apelacji nie
zakwestionował ani
ustaleń Sądu w
zakresie sprawstwa
i winy oskarżonych,
ale też nie
podważał żadnego
z poczynionych
ustaleń odnoszących
się do
podejmowanych
przez oskarżonych w
ramach
przypisanego im
przestępstwa
udziału w pobiciu,
czynności
sprawczych. Poza
uwagą prokuratora
pozostał fakt, że
Sąd wyeliminował
podejmowanie przez
sprawców działań
polegających na
rzucaniu
pokrzywdzonym o
podłogę. To zaś
choć nie wpływało
na prawidłowość
przyjęcia przez Sąd,
że oskarżeni
dopuszcili się
przestępstwa z art.
158 § 3 k.k. to
jednak sprawia, że
nie sposób uznać
by w przedmiotowej
sprawie spełniona
została przesłanka
rażącej
niewspółmierności
kar, jako, że wymiar

kar pozbawienia wolności, tak w odniesieniu do oskarżonego A. J. (1), jak i B. S. (1) został ukształtowany w sposób prawidłowy, uwzględniający wszystkie ustalone przez ten Sąd okoliczności sprawy. Sąd I instancji wbrew stanowisku prokuratora dokonując wymiaru kary w pełni respektował treść art. 53 k.k.. Ustalony przez siebie wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, który nawet przy pominięciu niektórych okoliczności w istocie takim jest, uwzględnił w stopniu należyтым, podobnie jak i ustalony stopień zawinienia oskarżonych. Nie sposób podzielić stanowiska prokuratora jakoby to, że oskarżeni godzili w najwyższe dobro chronione prawem jakim jest życie i zdrowie człowieka i uczestniczyli w zdarzeniu którego skutkiem była śmierć pokrzywdzonego pozostało poza zainteresowaniem Sądu, czy nie zostało

należycie ustalone, skoro Sąd przypisał oskarżonemu czyn z art. 158 § 3 k.k., a powyższe okoliczności należały już do znamion przypisanego im przestępstwa. Wzięcie przez oskarżonych udziału w zdarzeniu w czasie którego siła i wielość zadawanych przez sprawców uderzeń spowodowała powstanie u pokrzywdzonego rozległych wielonarządowych obrażeń ciała, w szczególności doznanie obrażeń czaszkowo mózgowych skutkujących zgonem J. R. (1) w zakresie przez siebie ustalonym, Sąd uwzględnił również należycie.

Nie umknęły Sądowi ani motywy działania oskarżonych, ani fakt, że obaj znajdowali się w czasie zdarzenia pod wpływem alkoholu, ani też inne okoliczności jak to, jakie stosunki łączyły uprzednio oskarżonego A. J. (1) z pokrzywdzonym, czy też uprzednia karalność B. S. (1). W odniesieniu

do A. J. (1) Sąd prawidłowo zaś uwzględnił okoliczność świadczące na jego korzyść i nie sposób uznać by przydał im nadmierną wagę. Wręcz przeciwnie tak ustalonemu stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak i stopniowi winy oskarżonych, jak i pozostałym wskazanym przez siebie okolicznościom przydał należyłą wagę zasadnie miarkując wymiar kar w odniesieniu do oskarżonego A. J. (1) na poziomie lat 6, a w odniesieniu do B. S. (1), wobec którego nie dostrzegł okoliczności świadczących na jego korzyść, a uwzględnił jego karalność, na poziomie lat 7. Nie ma racji skarżący jakoby na korzyść A. J. (1) należało poczytać jedynie jego dotychczasową niekaralność.

Trafnie Sąd I instancji wskazał, że jako korzystne dla tego oskarżonego było jego przyznanie się do winy i skrucha, nawet jeśli pewne okoliczności zdarzenia negował.

Sąd uwzględnił należycie tak blahy powód zdarzenia, które doprowadził do śmiertelnego skutku.

W konsekwencji kary orzeczone względem oskarżonych są adekwatne do wagi przypisanego im przestępstwa, jak i uwzględniają okoliczności dotyczące ściśle każdego z nich, a jako takie winny spełnić cele wychowawcze wobec oskarżonych, jak i cele prewencyjne.

Sąd Apelacyjny podziela tak stanowisko Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych w którym wskazuje się, iż przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego

zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie występuje.		
Wniosek		
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonym B. S. (1) i A. J. (1) za zarzucany czyn z art. 158 § 3 k.k. kary po 10 lat pozbawienia wolności oraz w pozostałym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd nie uwzględnił zawartego w apelacji prokuratora wniosku jako, że skarżący nie wykazał by orzeczone względem oskarżonych kary pozbawienia wolności i były karami rażąco niewspółmiernie łagodnymi. Prokurator nie kwestionując ustaleń Sądu, w tym tych odnoszących się do sposobu działania sprawców, który		

mógłby wpłynąć na uznanie, że stopień społecznej szkodliwości czynu polegającego na udziale w pobiciu ze skutkiem śmiertelnym byłby wyższy niż ten ustalony przez Sąd Okręgowy, akceptując poczynione w tym względzie ustalenia faktyczne, nie może domagać się wymierzenia kar surowszych, w sytuacji gdy te orzeczone, tak względem przyznającego się do udziału w pobiciu ze skutkiem śmiertelnym i wyrażającego skruchę A. J. (1), nie karanego za przestępstwo, jak i orzeczone wobec B. S. (1) (uprzednio karanego) kary jawią się jako kary zasłużone i sprawiedliwe ukształtowane w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

3.2.

Zarzuty z apelacji obrońcy

zasadny

częściowo zasadny

oskarżonego B. S.
(1):

niezasadny

1. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść skarżonego orzeczenia, a polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez przyznanie większego waloru wyjaśnieniom oskarżonego A. J., a niżeli wyjaśnieniom oskarżonego B. S. (1) w takim zakresie, w jakim dotyczą przebiegu zdarzenia z dnia 12 grudnia 2018 roku, podczas gdy wyjaśnienia te nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w sporządzonej opinii genetycznej, a dodatkowo początkowo A. J. zatajał obciążające go fakty, natomiast jedynie z jego wyjaśnień wynika, jakoby B. S. miał być pokrzywdzonego, motywem miało być oskarżenie o kradzież, co budzi uzasadnioną wątpliwość co do wiarygodności wyjaśnień A. J., który w ten sposób

zbudował swoją linię obrony, aby odpowiedzialność za zdarzenie przerzucić na B S.,

2. naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść skarżonego orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, że opinia biegłego W. C. co do patomechanizmów powstania obrażeń u pokrzywdzonego wskazuje jednoznacznie, że doszło do nich według wersji zdarzeń podanej przez A. J., podczas gdy biegli w opinii uzupełniającej w trakcie rozprawy dnia 13 grudnia 2019 roku wskazał, iż nie może wykluczyć, że wersja podana przez B. S. też jest prawdopodobna w zakresie opisywanych przez oskarżonego mechanizmów powstania obrażeń u pokrzywdzonego,

3. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., polegającą

na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną ocenę dowodu z opinii genetycznej i przyjęcie, że zarówno na odzieży jak i obuwiu zabezpieczonym u A. J. i B. S. ujawniono liczne ślady krwi pokrzywdzonego, podczas gdy z opinii wydanej na podstawie badań z zakresu genetyki sądowej z dnia 15 lipca 2019 roku jednoznacznie wynika, że na odzieży i obuwiu oskarżonego B. S. (1) nie wykryto żadnych śladów krwi i innych śladów biologicznych pokrzywdzonego, a jedyne ślady DNA B. S. (1) znajdują się na trzech szklankach oznaczonych jako ślad nr 4,

4. naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść skarżonego orzeczenia tj. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanej za wiarygodną opinii z zakresu genetyki

sądowej z której wynika, że zarówno na obuwiu i odzieży oskarżonego B. S. nie ujawniono śladów krwi bądź innych śladów biologicznych pokrzywdzonego i dokonanie w tym zakresie ustaleń na nieznaną podstawie, która nie ma oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym,

5. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uznanie B. S. winnym zarzucanych mu czynów pomimo istniejących w sprawie, a nie dających się usunąć wątpliwości co do patomechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonego, albowiem biegły W. C. nie był w stanie jednoznacznie rozstrzygnąć, czy obrażenia te powstały według przebiegu przedstawionego przez B. S. czy wg przebiegu przedstawionego przez A. J., które to wersje zasadniczo się różniły. Wobec braku jednoznacznego rozstrzygnięcia w

tym zakresie powstaje wątpliwość- w szczególności wobec braku innych wiarygodnych dowodów obciążających B. S. – winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego S., a w konsekwencji skutkować jego uniewinnieniem,

Skutkiem których to błędów Sąd nieprawidłowo ustalił stan faktyczny poprzez przyjęcie, że:

- J. R. (1) oskarżył B. S. (1) o kradzież należących do A. J. (1) kołowrotka i telefonu komórkowego, w wyniku czego B. S. (1) miał krzyknąć przez telefon na J. R. (2) i straszyć go, że się z nim policzy,

- że podczas wizyty J. R. (1) w mieszkaniu A. J. (1) w dniu 12 grudnia 2018 roku miał on oskarżać B. S. (1) o kradzież należących do A. J. w/w przedmiotów, w wyniku czego B. S. (1) miał zdenerwować się i kilkakrotnie uderzyć pięścią J. R. (1) w twarz, po czym ponownie przystąpił do bicia

pokrzywdzonego
zadając mu ciosy
zarówno ręką, jak i
kopiąc go,

- że oskarżony
A. J. (1) „wyniósł
„na klatkę schodową
pokrzywdzonego w
sytuacji gdy z zeznań
oskarżonego A. J. (1)
wynika, że ciągnął
pokrzywdzonego za
nogi i pozostawił
go na półpiętrze,
a zeznań świadka
H. T. wynika, iż
słyszała głośny huk
na klatce schodowej,
co może świadczyć
o powstaniu obrażeń
w wyniku ciągnięcia
pokrzywdzonego
przez A. J. za nogi po
schodach,

- że na obuwiu
i odzieży B. S.
ujawniono ślady
krwi
pokrzywdzonego, co
potwierdza, iż bił i
kopał
pokrzywdzonego,

- że pokrzywdzony
J. R. (1) w wyniku
pobicia przez A. J.
i B. S., doznał
rozległych obrażeń
wielomiejscowych,
co stanowiło
bezpośrednią
przyczynę zgonu w
sytuacji, gdy B. S. (3)
nie uczestniczył w
pobiciu
pokrzywdzonego,

W konsekwencji
błędne ustalenie,

	że oskarżony B. S. dopuścił się zarzucanego mu czynu, 6. Rażącej niewspółmierności kary zastosowanej względem oskarżonego B. S. (1) w stosunku do jego ewentualnej roli w zdarzeniu poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 7 lat pozbawienia wolności, przy jednoczesnym wymierzeniu drugiemu oskarżonemu A. J. kary 6 lat pozbawienia wolności, pomimo, że jego rola i stopień winy były znacznie wyższe aniżeli B. S., a ponadto sposób życia B. S. przez popełnienie przestępstwa, poszanowanie dla życia ludzkiego innych osób, które wielokrotnie ratował uzasadnia niższy wymiar kary,			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Wbrew stanowisku skarżącego dokonana przez Sad Okręgowy ocena dowodów, choć nie				

pozbawiona wad i tym i takich na jakie wskazuje skarżący, to jednak pozostaje oceną swobodną w zakresie dowodów, które miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a uchybienia w zakresie oceny części dowodu z zakresu opinii genetycznej, a właściwie niewłaściwego odczytania tej opinii, nie podważają trafności ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego B. S. (1), nawet jeśli błędnie ów Sąd ustalił, że na zabezpieczonej od oskarżonego odzieży ujawniono ślady krwi pokrzywdzonego.

Obraza art. 7 k.p.k. podobnie jak i zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, należą do względnych przyczyn odwoławczych (art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k.) a więc nie wystarczy wykazanie, że miały one miejsce ale należy wykazać, że mogły mieć one wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem w przedmiotowej sprawie owe nieprawidłowości

nie miały takiego wpływu.

Myli się bowiem autor apelacji, że przydanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom A. J. (1), w kontekście powyżej wskazanego uchybienia, było nieuprawnione. To, że trafnie, wskazuje skarżący, że treść opinii z zakresu genetyki nie dawała podstaw do uznania, że na zabezpieczonych od oskarżonego S. ubraniach czy butach, znajdowały się ślady krwi należące do J. R. (1), nie daje podstaw do uznania, że A. J. (1) wskazując na udział oskarżonego S. w pobiciu pokrzywdzonego przywołał okoliczności nieprawdziwe i nie mające miejsca. Sąd Okręgowy przywołał na okoliczność przydania waloru wiarygodności oskarżonemu A. J. (1) i inne dowody, których nie sposób pominąć. W tym przyczyny zaistnienia zdarzenia, charakter i rozmiar obrażeń k 160 i wynikające z nich większe prawdopodobieństwo powstania owych

obrażeń w okolicznościach wskazanych przez A. J. (1) niż B. S. (1). Co więcej Sąd I instancji wskazał, że dostrzega, iż A. J. (1) zataił okoliczności go obciążające, dotyczące użycia przez niego tuby na wędki, jak i to, że dopiero na pytanie przesłuchującego przyznał, że uderzył J. R. (1) plastikowym pudełkiem. Nie podszedł więc do relacji A. J. (1) bezkrytycznie, ale ich wiarygodność ocenił w kontekście innych dowodów. Nie sposób przy tym, z faktu wskazania przez Sąd Okręgowy, że wedle opinii biegłych na odzieży i obuwiu zabezpieczonym od B. S. (1) nie było śladów krwi J. R. (1) wywodzić, że to wskazuje na brak udziału oskarżonego w zdarzeniu. Po pierwsze wskazana odzież i obuwie zostały zabezpieczone po kilku dniach od pobicia pokrzywdzonego k 61-63 i brak jest pewności, co do tego że oskarżony w tej odzieży i obuwiu był w dniu zdarzenia w mieszkaniu A. J. (1). Oskarżony

sam wydał rzeczy i obuwie, ale te które posiadał w dniu 18.12.2018 roku. Co więcej również istnienie takich śladów krwi na odzieży oskarżonego nie było by przesądzającym o jego sprawstwie skoro oczywistym jest, że oskarżony był w mieszkaniu w czasie zdarzenia (co potwierdza tak on sam, jak i ujawnienie jego DNA w krwi pokrzywdzonego zabezpieczonej z podłogi w pokoju, łazienki i korytarza z mieszkania k 500 (a nie szklanek)), a jego własne wyjaśnienia świadczą, że bezpośredniemu kontaktowi z pobitym już pokrzywdzonym nie zaprzecza. Istotnym jest przy tym, że przyznanie większego waloru wiarygodności, co do przebiegu zdarzenia wyjaśnieniom A. J., jest również wynikiem prawidłowego wskazania przez Sąd, że wersja prezentowana przez B. S. (1) jest niewiarygodna. Sąd wskazał w szczególności te okoliczności, które w jego ocenie ową wiarygodność

dyskwalifikują. Nie ma przy tym racji obrońca, że wskazanie przez A. J. (1), iż w zadawaniu pokrzywdzonemu uderzeń uczestniczył też B. S. (1) spowodowało przerzucenie odpowiedzialności na tego oskarżonego. Treść wyjaśnień A. J. (1) wskazuje, że podając okoliczności związane z udziałem B. S., swojej odpowiedzialności nie kwestionuje, a prezentowaną przez siebie wersją nie jest w stanie się od niej uwolnić. To oskarżony B. S. (1) w ewidentny sposób próbuje uniknąć owej odpowiedzialności. Oskarżony J. nie kwestionował, co do istoty swojego sprawstwa, choć jak wynika z jego późniejszej relacji upatrywał w zachowaniu oskarżonego S. przyczyn dojścia do zdarzenia.

Nie ma racji skarżący, jakoby Sąd I instancji uznał, że opinia biegłego W. C., co do patomechanizmów powstania obrażeń u pokrzywdzonego jest jednoznaczna co do tego, że do

ich powstania doszło w sposób wskazany przez A. J.. Sąd I instancji dostrzegł to, że biegły wskazał jedynie na większe **prawdopodobieństwo**, iż obrażenia powstały w sposób wskazany przez oskarżonego J., czego wyrazem jest stwierdzenie o tym **prawdopodobieństwie** 662 verte.

Rację ma, jak powyżej wskazano skarżący, że w opinii z dnia 15 lipca 2019 roku nie potwierdzono istnienia licznych śladów krwi na odzieży i obuwiu B. S. (1), nie ma to jednak takiego znaczenia, jakie próbuje tej okoliczności nadać skarżący z przyczyn powyżej wskazanych. Treść opinii, jak i inne dowody w tym wyjaśnienia obu mężczyzn, potwierdzają tak obecność obu oskarżonych w mieszkaniu w którym doszło do zdarzenia, jak i bliski kontakt z J. R. (1). Tak więc obraza art. 410 k.p.k. zakresie wskazania, że takie ślady krwi na obuwiu i odzieży B. S. (1)

się znajdowały nie może prowadzić do skutków oczekiwanych przez skarżącego.

Nie ma też racji skarżący, że z uwagi na brak jednoznaczności opinii biegłych w zakresie patomechanizmu powstania obrażeń i nie wykluczenie przez biegłego prawdopodobieństwa ich powstania w sposób na jaki wskazuje oskarżony B. S. (1) w przedmiotowej sprawie zaszyły nie dające się usunąć wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.. To, że J. R. (1) w wyniku pobicia, zadawania mu ciosów doznał obrażeń skutkujących jego zgonem jest w świetle tej opinii oczywiste, to zaś czy zdarzenie miało charakter pobicia, Sąd musiał ustalić nie tylko poprzez przyzmat opinii biegłych, ale poprzez przyzmat całokształtu dowodów zebranych w toku niniejszego postępowania w tym poprzez treść dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych. Podawane przez

oskarżonych wersje zdarzeń nawet jeśli różniły się w istotny sposób, nie mogły i nie podważyły samego faktu powstania w czasie zdarzenia wielonarządowych obrażeń, szczególnie w obrębie czaszkowo mózgowym, które doprowadziły do obrzęku i śmierci mózgu i stały się bezpośrednią przyczyną zgonu J. R. (1). Analiza protokołu sekcji zwłok wskazuje na to, że pokrzywdzony poza stłuczeniem mózgu doznał też znacznych urazów wielonarządowych w tym zasinienia obu boków, jak i połamania żeber zarówno po stronie lewej, jak i prawej. To zaś nakazywało podzielić stanowisko Sądu co do uznania, że biegły słusznie ocenił owe prawdopodobieństwo, nawet jeśli z racji charakteru obrażeń nie wykluczył wersji prezentowanej przez oskarżonego S..

Skoro zaś Sąd I instancji dokonując oceny dowodu w postaci wyjaśnień A. J. (1), nawet jeśli niesłusznie na poparcie tego dowodu przywołał

okoliczność, że na ubraniu i butach oskarżonego B. S. (1) ujawniono ślady krwi J. R. (3), to nie mniej ocena tego dowodu (wyjaśnień A. J. (1)) wsparta innymi trafnie dostrzeżonymi okolicznościami pozostaje prawidłowa, w części w jakiej Sąd I instancji przydał jej walor wiarygodności.

Brak jest podstaw do uznania, że oskarżony J. wskazując na zaangażowanie B. S. (1) w konflikt związany z kradzieżą, bezpodstawnie podał, że już na etapie toczącej się pomiędzy nim, a pokrzywdzonym rozmowy telefonicznej doszło do rozmowy pomiędzy oskarżonym S., a pokrzywdzonym.

Skoro Sąd I instancji przydał walor wiarygodności wyjaśnieniom A. J. (1) to był uprawniony by czynić ustalenia faktyczne w tym zakresie jako, że A. J. (1) konsekwentnie i spójnie potwierdzał

tę okoliczność w toku kolejno składanych wyjaśnień. Podobnie też w toku składania wyjaśnień wskazywał konsekwentnie, że również po przyjsciu pokrzywdzonego do jego mieszkania (...).12.2018 r. doszło nie tylko do wymiany zdań pomiędzy nim, a J. R. (1), ale i pomiędzy R. a S.. Co w konsekwencji doprowadziło do zadania J. R. (1) uderzeń w pierwszej kolejności przez oskarżonego S., a następnie i przez niego. A. J. (1) wskazał tak na użycie przez oskarżonego S. rąk, jak i kopanie nogą. Skoro zaś takie okoliczności wynikały z uznanych za wiarygodne w tej części wyjaśnień oskarżonego J., to zasadnie stały się one podstawą ustaleń faktycznych prowadząc do uznania, że oskarżony brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, a skutkiem tego pobicia (a więc działania obu oskarżonych) była śmierć pokrzywdzonego.

Sąd I instancji

przydał walor wiarygodności relacji A. J. (1) co do wszystkich przywołanych przez niego okoliczności dotyczących sposobu zachowania B. S. (1), pominięcie części z nich tak w opisie czynu, jak i nie wskazanie ich w ustaleniach faktycznych, świadczy jedynie o braku staranności Sądu, ale nie daje to podstaw do uznania, że oskarżony J. nie był wiarygodny w swojej relacji (okoliczności te jako niekorzystne dla obu oskarżonych nie mogły też zostać ustalone przez Sąd Apelacyjny, co zostanie wykazane przy odnoszeniu się do apelacji obrońcy oskarżonego A. J. (1)).

Nie ma też racji skarżący jakoby Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że oskarżony A. J. (1) wyniósł pokrzywdzonego na klatkę schodową. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji oskarżony A. J. (1) na żadnym etapie postępowania nie wskazał by ciągnął pokrzywdzonego za nogi, takie twierdzenia zawarte

są w wyjaśnieniach oskarżonego S., któremu Sąd w istocie dał wiarę jedynie w zakresie użycia przez A. J. (1) tuby wędkarskiej. Przesłuchany tak w dniu 18.12.2018 roku k 68 verte, jak i w kolejnych wyjaśnieniach w tym w toku rozprawy A. J. (1) wskazywał, że wziął J. R. (1) pod rękę (pod pachy k 118, k) i wyniósł go na klatkę schodową na półpiętrze. To wskazanie odpowiada umiejscowieniu pokrzywdzonego wynikającym tak z treści relacji H. T. k 33 verte (podobnie D. A.), w których wskazuje, że na półpiętrze J. R. był ułożony głową skierowaną do parteru. Co świadczy, że schodząc z pierwszego piętra naturalne było właśnie pozostawienia pokrzywdzonego właśnie w taki sposób. Ciągnięcie za nogi powodowałoby pozostawienie głowy bliżej schodów prowadzących na górę k 33. Oczywiście nie można wykluczyć, że hałas jak słyszała

H. T. wiązał się z wynoszeniem J. R. (3), czy pozostawieniem na półpiętrze nie mniej nie sposób przyjąć by był związany z ciągnięciem pokrzywdzonego po schodach połączonym z uderzeniem przez niego głową w sposób wskazany przez skarżącego, bo trudno taki odgłos byłoby nazwać hukiem, zwłaszcza w sytuacji gdy świadek wskazała, że usłyszała jak coś upadło k 33 verte, a nie, że usłyszała huk. Nie sposób więc uznać, że dopiero po opuszczeniu przez oskarżonego mieszkania doszło do takich działań, które skutkowały śmiercią J. R. (1). Odpowiedzialność za udział w pobiciu ponoszą wszyscy sprawcy działania, (nawet ci którzy bezpośrednio nie zadawali ciosu pokrzywdzonemu) i niezależnie od tego, czy można im przypisać zadanie ciosu powodującego następstwa o których mowa w art. 158 § 3 k.k.. Oskarżony tak zadając ciosy w głowę pokrzywdzonego,

jak i widząc zadawanie ciosów przez A. J. (1), mógł przewidywać skutki owego pobicia, o czym wprost świadczy i to, już w nocy wysłał do swojego pracodawcy informację, że następnego dnia nie przyjdzie do pracy. Nie sposób przy tym uznać, że było to spowodowane tym, że obawiał się że zostanie zatrzymany w związku z koniecznością odbycia kary w innej sprawie, skoro sam podejrzany na tę okoliczność w pierwszym przesłuchaniu się nie powoływał.

Jeżeli w przebiegu zdarzenia były pokrzywdzonemu zadawane przez obu oskarżonych ciosy w głowę i to niezależnie od tego, który z oskarżonych zadał konkretne ciosy, czy spowodował konkretne obrażenia pokrzywdzonego ponosi odpowiedzialność za udział w owym pobiciu, bo w wyniku tych działań doszło do zgonu pokrzywdzonego. Dążenie obrońcy oskarżonego do wykazania, że to na skutek działań

podejmowanych przez drugiego sprawcę doszło do śmierci pokrzywdzonego nie może być skuteczne, skoro materiał dowodowy nie daje podstaw do czynienia tego rodzaju ustaleń, a co więcej nawet hipotetyczna możliwość poczynienia tego rodzaju ustaleń, pozostaje bez wpływu na zasadność przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie czynu z art. 158 § 3 k.k..

W konsekwencji należy stwierdzić, że nawet błędy w zakresie oceny dowodu z opinii biegłych z zakresu genetyki i nieprawidłowe przyjęcie, że na zabezpieczonej od oskarżonego S. odzieży znajdowały się ślady krwi pokrzywdzonego, nie zmienia prawidłowości ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego i zasadności przypisania mu wypełnienia

znamion czynu z art.
158 § 3 k.k.

Zasadność
wskazania przez
skarżącego, że Sąd
nieprawidłowo
dokonał oceny części
opinii genetycznej
i nieprawidłowo
ustalił, że na
zabezpieczonej od
oskarżonego odzieży
znajdowały się ślady
krwi
pokrzywdzonego nie
powoduje, że
dokonana ocena
dowodu z wyjaśnień
A. J. (1) jest
nieprawidłowa, a
to co do istoty
te wyjaśnienia stały
się podstawą do
czynienia ustaleń w
zakresie sprawstwa
i winy oskarżonego
S., wsparte treścią
prawdopodobieństwa
wynikającego z
opinii biegłego
odnoszącego się
do patomechanizmu
powstania obrażeń
ciała J. R. (3)
zobrazowanych w
treści protokołu
sekcji zwłok. W
kontekście tych
dowodów nie sposób
uznać że doszło
do błędnych ustaleń
faktycznych w
zakresie sprawstwa
i winy oskarżonego
S., zwłaszcza, że
Sąd dokonał również
prawidłowej oceny
wyjaśnień
oskarżonego S.,

trafnie wskazując okoliczności nie pozwalające na przydanie jego wyjaśnieniom waloru wiarygodności.

Myli się też obrońca oskarżonego, że w sytuacji gdy biegły z zakresu medycyny sądowej mógł wskazać jedynie na to, która z wersji zdarzeń prezentowana przez oskarżonych jest bardziej prawdopodobna, co do tego w jaki sposób doszło do powstania obrażeń na ciele J. R. (1), to w sprawie zaszyły nie dające się usunąć wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k.. Dysponując opinią tej treści Sąd musiał ją jedynie skonfrontować z innymi dowodami i w zakresie w jakim to uczynił był uprawniony do uznania, że walor wiarygodności w tym zakresie przydaje wyjaśnieniom A. J. (1), co w konsekwencji doprowadziło do zasadności przypisania oskarżonemu B. S. (1) sprawstwa i winy. Sąd I instancji nie powziął wątpliwości

na jakie wskazuje skarżący i w ocenie Sądu Apelacyjnego brak było podstaw do ich powzięcia. Wskazanie przez biegłego, że jest bardziej prawdopodobna wersja powstania obrażeń na ciele pokrzywdzonego w sposób podany przez A. J. (1) i nie wykluczenie wersji wskazanej przez oskarżonego S. jako również prawdopodobnej, nie dawało podstaw do automatycznego sięgnięcia po zasadę zawartą w art. 5 § 2 k.p.k. lecz nakazywało odniesienie tego dowodu do pozostałych. W konsekwencji dokonana przez Sąd analiza dowodów, nawet jeśli nie pozbawiona wad (w zakresie kwestii śladów krwi na ubraniu oskarżonego S.) zasadnie doprowadziła Sąd do poczynienia ustaleń faktycznych i uznaniem, że oskarżony brał udział w pobiciu J. R. (1) i skutkiem tego pobicia była śmierć pokrzywdzonego.

Nie sposób też uznać by Sąd I

instancji w sposób nieprawidłowy ukształtował wymiar kary orzeczonej za przypisane oskarżonemu przestępstwo.

Trafnie wskazał Sąd I instancji, że stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu w tym oskarżonemu S. jest znaczny. Świadczy o tym fakt doznania przez pokrzywdzonego,

w wyniku działań sprawców licznych obrażeń ciała, świadczących o intensywności ich przestępczego działania, działanie z błahego powodu, pod wpływem alkoholu. Wbrew stanowisku skarżącego nie sposób uznać by wymiar kary oskarżonemu A. J. (1) kary pozbawienia wolności(6 lat), w niższym wymiarze niż oskarżonemu S. (lat 7), świadczyło o rażącej niewspółmierności kary wymierzonej jego mandantowi. Skarżący nie dostrzega, że stopień społecznej szkodliwości czynu w odniesieniu do obu sprawców jest tożsamy, jako, że

ponoszą oni odpowiedzialność nawet w sytuacji gdyby bezpośrednio nie zadawali ciosów i niezależnie od tego, czy można im przypisać zadanie ciosu powodującego następstwa z art. 158 § 3 k.k.. Zachowania każdego z oskarżonych, postać uderzeń i ich skutki mają znaczenie dla stopnia winy każdego z nich. Stopień winy ustalany zaś jest indywidualnie w odniesieniu do każdego z oskarżonych i ten zaś w przedmiotowej sprawie został prawidłowo ustalony w odniesieniu do każdego z oskarżonych. Niewątpliwie w kontekście braku ustaleń Sądu co do tego, że oskarżony rzucał pokrzywdzonym o podłogę tak stopień społecznej szkodliwości czynu, ale i stopień zaangażowania oskarżonego, został oceniony w sposób dla niego korzystny, co wskazuje, że kara orzeczona względem tego oskarżonego w żadnej mierze nie może być uznana

za karę rażąco niewspółmiernie surową. Wręcz przeciwnie kara 7 lat pozbawienia wolności uwzględniająca tak uprzednią karalność oskarżonego, jak i jego zachowanie po zdarzeniu jest karą adekwatną bo w sposób właściwy uwzględnia wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary. Sąd miarkując karę pozbawienia wolności wobec tego oskarżonego zróżnicował jej wymiar, kierując się zasadami określonymi treścią art. 53 k.k.. Wskazanie przez skarżącego, że oskarżony w innej sytuacji życiowej ratował ludzkie życie, prawidłowości decyzji Sądu w przedmiocie orzeczenia o karze nie podważa.

Wymiar kary oczekiwany przez obrońcę oskarżonego wskazuje, że skarżący nie dostrzega stopnia społecznej szkodliwości czynu, ale też nie nadaje właściwego znaczenia stopniowi winy stopień

oskarżonego. Również środek kompensacyjny został ukształtowany w sposób prawidłowy, a jego wysokość niewątpliwie przyczyni się do złagodzenia doznanej krzywdy.			
Wniosek			
1. zmianę wyroku w zakresie oskarżonego B. S. (1), poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu. ewentualnie w przypadku braku podzielenia przez Sąd zarzutów apelacji w zakresie winy oskarżonego wniósł: 2. zmianę orzeczenia w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu B. S. (1) poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 2 lat pozbawienia wolności, 3. przyznanie na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów nieopłaconej obrony z urzędu za obie instancje, albowiem	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

koszty te nie zostały uiszczone w całości ani w części.			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Nie podzielenie zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., takiej jego obrazy, która miałaby wpływ na treść wyroku, nawet przy uznaniu, nieprawidłowości oceny dowodu opinii biegłych z zakresu genetyki i błędnego ustalenia, że na odzieży zabezpieczonej od B. S. (1) ujawniono ślady krwi pokrzywdzonego, musiało skutkować nieuwzględnieniem wniosku o uniewinnienie oskarżonego. Ustalenia Sądu co do tego, że oskarżony S. brał udział w pobiciu, którego skutkiem była śmierć J. R. (1), było uprawnione jako, że błędy Sądu nie podważyły zasadności oceny dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego J., odnoszących się do udziału oskarżonego S. w pobiciu o jakim mowa w art. 158 §			

3 k.k.. Poczynione ustalenia co do sprawstwa i winy oskarżonego należało zaakceptować jako, że zostały poczynione w oparciu o wyjaśnienia A. J. (1) którym Sąd dał wiarę. Ocena dowodu z wyjaśnień A. J. (1), wsparta pozostałymi przywołanymi przez Sąd I instancji dowodami (przy uwzględnieniu, że Sąd nieprawidłowo wskazał, że na odzieży zabezpieczonej u B. S. (1) znajdowała się krew pokrzywdzonego), jak i prawidłowa ocena wyjaśnień oskarżonego B. S. (1), doprowadziła zasadnie ów Sąd do uznania, że oskarżony brał udział w pobiciu pokrzywdzonego, a wynikiem tego pobicia była śmierć pokrzywdzonego, co w konsekwencji doprowadziło do zasadnego przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie przypisanego mu czynu z art. 158 § 3 k.k.. Jako, że pozostałe dowody, co do istoty, również

zostały ocenione w sposób prawidłowy, a w sprawie nie wystąpiły wątpliwości o jakich mowa w art. 5 § 2 k.p.k..

Brak też jest podstaw do obniżenia oskarżonemu orzeczonej przez Sąd I instancji kary pozbawienia wolności, skoro kara orzeczone względem oskarżonego jest współmierna do wagi przypisanego mu przestępstwa, a Sąd I instancji dokonał właściwej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, a stopnia winy oskarżonego wręcz nie doszacował, nie mniej wymiar kary ukształtował w sposób dostosowany do ustalonego przez siebie stopnia tak społecznej szkodliwości czynu jak i stopnia winy, jak też wziął pod uwagę dane dotyczące osoby oskarżonego. Tu dla porządku wskazać należy, że prokurator zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonego w zakresie wymiaru kary zasadniczej, nie kwestionował

ustaleń faktycznych, zaś obrońca A. J. (1) nie posiadał gravamen dla zaskarżenia orzeczenia na niekorzyść oskarżonego S.. Zupełnie niezrozumiałym jest domaganie wymierzenia oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo kary 2 lat pozbawienia wolności. Tak ukształtowana kara byłaby karą rażąco niewspółmiernie łagodną i w ogóle nie odpowiadającą znacznemu stopniowi społecznej szkodliwości przestępstwa, w którym oskarżony brał udział. Z tego też względu Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wniosków zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego.				
3.3.	Zarzuty z apelacji obrońcy oskarżonego A. J. (1) 1. Obraza przepisów postępowania karnego art. 4 i 7 k.p.k. z powodu jednostronnej i dowolnej oceny materiału dowodowego i wskutek tego nieuzasadnionego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

przyjęcia, że
oskarżony A. J.
(1) dokonał pobicia
pokrzywdzonego
m.in. przy użyciu
tuby wędkarskiej
oraz
nieuzasadnionego
pominięcia, że
oskarżony B. S.
(1) dokonał pobicia
pokrzywdzonego
przez kilkukrotne
podnoszenie i
rzucanie nim o
podłogę,

2. Rażąca
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonemu A. J.
(1) kary pozbawienia
wolności w
rozmiarze 6 lat
podczas, jego
dotychczasowa
niekaralność,
warunki i
właściwości osobiste
oraz dotychczasowy
ustabilizowany tryb
życia, a przede
wszystkim znacznie
mniejszy udział w
pobiciu
pokrzywdzonego,
przemawiają za
wymierzeniem kary
pozbawienia
wolności w
łagodniejszym
wymiarze,

3. Rażąca
niewspółmierność
orzeczonego od
oskarżonego A. J.
(1) zadośćuczynienia
w kwocie 50.000
zł , podczas gdy

	jego matka nie złożyła w tej mierze jakiegokolwiek wniosku i nie domagała się z tego tytułu jakiegokolwiek kwoty do końca wskazując na dobre relacje łączące oskarżonego A. J. (1) i Jej syna		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do pierwszego z zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego A. J. (1), należy stwierdzić, iż w zakresie w jakim skarżący kwestionuje trafność dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, przyjętych jako podstawa ustaleń faktycznych, w zakresie użycia przez A. J. (1) do zadawania uderzeń pokrzywdzonemu tuby wędkarskiej, zarzut ten nie jest trafny. Sąd Okręgowy wskazał z jakich przyczyn uznał, że wyjaśnienia B. S. (1) w tej części są wiarygodne i dlatego w oparciu o tę część wyjaśnień			

w/w, poczynił
kwestionowane
ustalenie. Rację ma
Sąd I instancji,
że skoro na
tubach wędkarskich
ujawniono ślady
krwi J. R. (1)
to niewątpliwie była
ona w użyciu.
To, że oskarżony
J. przyznał szereg
okoliczności
dotyczących tak
początkowej fazy
zdarzenia, jak i jego
dalszego przebiegu
w tym i sposobu
zachowania
oskarżonego S. oraz
fakt użycia do
zadania uderzenia
pokrzywdzonemu
plastikowego
pudełka, nie oznacza
jeszcze, że do
użycia przez niego
tuby wędkarskiej nie
doszło. Nie sposób
uznać, że krew na
tubie znalazła się
przypadkowo. Jak
wynika z protokołu
ogłędzin mieszkania
w którym doszło
do zdarzenia, tuba
na której ujawniono
ślady krwi
znajdowała się
pomiędzy szafą, a
ścianą (k 209 w
zw. z k 41) i nie
sposób uznać, że
krew znalazła się na
nich przypadkowo.
Gdyby podobne
ślady ujawniono na
pozostałym
znajdującym się w
miejscu

przechowywania tub spręćie, czy na meblach powyższą okoliczność można by było uznać za uprawdopodobnioną. Nie mniej taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zaistniała i o przypadkowym naniesieniu na tubę krwi pokrzywdzonego nie może być mowy, zwłaszcza w kontekście faktu, że ślady krwi ujawnione na podłodze z których pobrano materiał do badań z podłoża podłogi z pokoju zabezpieczone na dwóch wymazówkach (kolejne dwie to ślady z podłogi łazienki i korytarza) oznaczone jak ślad nr 4, nie znajdowały się w bliskości miejsca przechowywania tub, a co istotne krew tam ujawniona była krwią z rozmazów związanych niewątpliwie ze sprzątaniem, o czym świadczy całość zapisów zawartych w protokole oględzin miejsca zdarzenia.

W konsekwencji nie sposób uznać by dokonana przez Sąd ocena dowodów

skutkujących
przyjęciem
przedmiotowego
ustalenia była
nieprawidłowa. O
całkowitej
prawdomówności
oskarżonego J. nie
może świadczyć
przyznanie, że w
trakcie zdarzenia
uderzył
pokrzywdzonego
plastikowym
pudełkiem.
Niewątpliwie
informacji tej
udzielił dopiero gdy
go o to zapytano,
a co więcej
miał świadomość,
że pudełko uległo
uszkodzeniu, co
niewątpliwie
dawałoby podstawy
do zadawania
dalszych pytań w tej
materii.

Nie sposób przy
tym uznać, że B.
S. (1) wskazał na
użycie tuby, mając
świadomość tego,
że zostanie na
niej ujawniona krew
należąca po J. R. (1)
i by to miało na celu
uwiarygodnienie
wersji jaką
prezentował, w
istocie dążąc do
uwolnienia się od
odpowiedzialności
za popełnione
przestępstwo.
Nieznaczna ilość
krwi na owej tubie
również o niczym
nie świadczy w

sytuacji, gdy jak wynika z treści wyjaśnień samego A. J. (1) posprzątał mieszkanie, co nakazuje domniemywać, że przedmiotem jego uwagi były wszelkie ślady pozostawione w czasie zdarzenia, nawet jeśli nie udało mu się ich pozbyć skutecznie w całości. O czym chociażby świadczy ujawnienie krwi pokrzywdzonego na podłodze, czy na spodniach należących do A. J. (1).

Rację ma obrońca oskarżonego, że poza wymienionymi przez Sąd w opisie czynu przypisanego oskarżonym czynnościami sprawczymi dokonany przez obu oskarżonych, jak i wskazaniu jakich przedmiotów w czasie zdarzenia użył A. J. (1), winien w tym opisie znaleźć odzwierciedlenie fakt, że pokrzywdzony był rzucony na twarde podłoże, czy podduszany. Sąd Okręgowy nie zakwestionował bowiem wyjaśnień oskarżonego A. J. (1) w tym zakresie. Nie mniej nie ma racji

skarżący, że możliwe jest uzupełnienie opisu czynu o przedmiotowe czynności sprawcze, dokonane fizycznie przez B. S. (1) na obecnym etapie postępowania. Zważyć bowiem należy, że charakter czynu opisanego w art. 157 § 3 k.k. sprawia, że nawet wskazanie, że danej czynności dokonywał fizycznie oskarżony B. S. (1) byłoby ustaleniem również na niekorzyść oskarżonego A. J. (1). Z istoty przestępstwa pobicia wynika, że odpowiedzialność za udział w pobiciu ponoszą obaj sprawcy działania i zadanie przez każdego z nich ciosów pokrzywdzonemu zwiększa stopień społecznej szkodliwości owego czynu w ogóle, co wskazuje, że obrońca oskarżonego domagając się poczynienia takiego ustalenia po pierwsze wcale nie działa na korzyść oskarżonego A. J. (1), a po wtóre nie ma też uprawnień by zaskarżać

przedmiotowy
wyrok na niekorzyść
drugiego z
oskarżonych.

Zgodnie z treścią art.
425 § 3 zd. 1 k.p.k.
odwołujący się może
skarżyć jedynie
rozstrzygnięcie lub
ustalenie
naruszające jego
prawa lub szkodzące
jego interesom.

Posiadanie
gravamen jest
warunkiem
skutecznego
wniesienia środka
odwoławczego lub
podniesienia
określonego zarzutu.

Przepis art. 425
§ 3 k.p.k. nie
też daje podstaw
oskarżonemu do
skarżenia wyroku
dotyczącego innego
oskarżonego, czy
współoskarżonego.

Interes prawny w
zaskarżeniu odnosi
się do danego
odwołującego się
podmiotu. Może

on skarżyć te
rozstrzygnięcia i
ustalenia które go
dotyczą i tylko
na swoją korzyść.

Nie sposób uznać,
że ustalenie, iż
współsprawca,
zadając

pokrzywdzonemu
poza uderzeniami
pięścią i kopaniem,
rzucił

pokrzywdzonym o
podłogę będzie

jedynie ustaleniem na niekorzyść owego współsprawcy czynu z art. 158 § 3 k.k.. Niewątpliwie bowiem poczynienie takiego ustalenia wpłynęłoby na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu. To, że okoliczność ta przyczyniła by się do uznania, że i stopień winy B. S. (1) wzrośnie, nie oznacza zmniejszenia stopnia winy oskarżonego A. J. (1). Oskarżony J. biorąc udział w pobiciu w czasie którego nie tylko zadawano ciosy ręką, nogą, narzędziami, ale i rzucano pokrzywdzonym o podłogę brał udział w przestępstwie, którego stopień społecznej szkodliwości byłby jeszcze wyższy niż to ustalił sąd I instancji.

Tak więc już z tej przyczyny domaganie się przez apelującego zmiany orzeczenia Sadu I instancji na niekorzyść oskarżonych było nieuprawnione. Również kontestowanie wymiaru kary drugiego ze

współsprawców, w sytuacji gdy kara orzeczona względem A. J. (1) przy ustaleniach dotychczasowych jest karą adekwatną, nie należy do uprawnień obrońcy oskarżonego A. J. (1). Zmiana ustaleń musiała by w istocie prowadzić do konstatacji, że każda z tych kar wymaga podwyższenia, choć w różnym zakresie.

Prokurator zaskarżył przedmiotowe orzeczenie jedynie w zakresie wymiaru kary, nie kwestionował ustaleń faktycznych na niekorzyść oskarżonych. Stąd dokonanie zmian w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonym, należy uznać za niedopuszczalne.

Upatrywanie przez obrońcę, że prawidłowe ustalenia w tym zakresie mogłyby wpłynąć na umniejszenia stopnia winy A. J. (1) jest nieuprawnione, jako, że mogłoby to wpłynąć jedynie na zwiększenie stopnia społecznej szkodliwości czynu jako takiego i zwiększenie stopnia winy oskarżonego

S., co z racji nie wywiedzenia apelacji w tym zakresie przez prokuratora, czy inny podmiot mający uprawnienie do zaskarżenia wyroku na niekorzyść oskarżonych jest nieuprawnione. Stąd zarzut ukierunkowany na potrzebę zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu był nieuprawniony, jako, że całokształt zachowań obciąża obu sprawców i przy przyjętej konstrukcji czynu z art. 158 § 3 k.k. nie byłby ustaleniem korzystnym dla oskarżonego A. J. (1), podobnie jak ustaleniem korzystnym dla oskarżonego S. nie jest to, że oskarżony J. używał w czasie zdarzenia przedmiotów wskazanych w opisie czynu. Brak też jest podstaw do podzielenia zawartych w uzasadnieniu apelacji twierdzeń jakoby możliwym było przyjęcie, że to wyłącznie działania B. S. (1) doprowadziły do śmierci pokrzywdzonego.

Jak wynika z treść protokołu sekcji zwłok śmierć pokrzywdzonego była skutkiem doznania przez pokrzywdzonego obrażeń czaszkowo mózgowych, które doprowadziły do obrzęku i śmierci mózgu, to stanowiło bezpośrednią przyczynę zgonu. Obaj oskarżeni zadawali pokrzywdzonemu uderzenia w głowę co niewątpliwie nie pozwala na uznanie, że możliwym jest identyfikacja, który z oskarżonych spowodował obrażenie skutkujące śmiercią. Niewątpliwym jest, że śmierć pokrzywdzonego była wynikiem obrażeń jakich pokrzywdzony doznał w czasie zdarzenia w którym udział brali obaj oskarżeni i nie sposób uznać by wymiar kary mógł zostać zróżnicowany z uwagi na możliwość przyjęcia, że zgon pokrzywdzonego został spowodowany przez działanie drugiego ze współsprawców. Takie ustalenia ani nie zostały przez Sąd I instancji

poczynione, ani też nie było możliwe jego poczynienie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy. Stąd domaganie się zróżnicowania wymiaru kar z tej przyczyny jest nieuprawnione i nie mogło mieć wpływu na wymiar orzeczonej względem oskarżonego J. kary pozbawienia wolności, a w szczególności jej obniżenie. Stopień społecznej szkodliwości czynu i stopień winy, przy poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleniach faktycznych został ukształtowany w sposób prawidłowy, a możliwość poczynienia dalszych niekorzystnych ustaleń faktycznych nie miała i nie mogła mieć wpływu na zasadność przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy co do wypełnienia znamion czynu z art. 158 § 3 k.k. jak i wymiar kary, w szczególności nie mogła prowadzić do obniżenia jej wymiaru.

Odnosząc się do zarzutu rażącej niewspółmierności kary należy więc stwierdzić, że przy ustaleniach jakie zostały poczynione przez Sąd I instancji, kara wymierzona oskarżonemu jest karą sprawiedliwą. O rażącej niewspółmierności tej kary, w znaczeniu surowości można byłoby mówić w sytuacji gdy na podstawie wskazanych przez Sąd I instancji okoliczności sprawy, które winny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można by przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między kartą wymierzoną, a karą która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k.. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Skarżący nie dostrzega, że przywołane przez niego okoliczności dot. postawy oskarżonego Sąd I instancji uwzględnił należycie. Wskazana w uzasadnieniu

skrucza jest bowiem wynikiem uwzględnienia nie tylko tego, że oskarżony wyraził żal z powodu tego, że do zdarzenia doszło, ale też i tego, że wskazał okoliczności czynu w tym współludział B. S. (1). Trudno z faktu, nie przywołania tej okoliczności wprost, wywodzić, że nie została ona należycie uwzględniona, czy wręcz nie uwzględniona, skoro Sąd Okręgowy zróżnicował wymiar kar nie tylko z uwagi na niekaralność oskarżonego, ale i inne przywołane okoliczności w tym właśnie ową skruchę. Nie mógł jednak Sąd Okręgowy nie dostrzec i tego, że choć sytuacja obu oskarżonych co do ich karalności i skruchy była różna, to oskarżony A. J. (1) był osobą, której pokrzywdzony ufał, stąd po nieprzyjemnych dla niego słowach wynikających z przeprowadzonej rozmowy telefonicznej, przyszedł do mieszkania oskarżonego, chciał wyjaśnić zaistniałą sytuację, a

oskarżony nie tylko wzięł udział w pobiciu, ale też nie zrobił nic by udzielono pokrzywdzonemu pomocy, pomimo, że po zdarzeniu pozostawał on w mieszkaniu oskarżonego, a co więcej wyniósł go z tego mieszkania, pozostawiając na klatce schodowej, a następnie wysprzątał swoje mieszkanie. W kontekście powyższego nie sposób uznać by kara orzeczona względem oskarżonego była niesprawiedliwa i by przy jej wymiarze należało dążyć do odmiennego jej ukształtowania, w sposób bardziej dla oskarżonego korzystny. Zróznicowanie kar pomiędzy oskarżonymi, jest prawidłowe, jako, że w odniesieniu do każdego z nich Sąd uwzględnił okoliczności przez siebie ustalone w sposób odpowiadający tak stopniowi społecznej szkodliwości przypisanego im czynu, jak i stopniom ich zawinienia, czyniąc owe kary

współmiernymi.
Oczekiwana przez obrońcę oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat byłaby karą rażąco niewspółmiernie łagodną i to w stopniu nie dającym się zaakceptować.

Podobnie też nie sposób podzielić stanowiska zawartego w apelacji jakoby nie było zasadnym uwzględnienie wniosku prokuratora, co do zasądzenia na rzecz matki pokrzywdzonego zadośćuczynienia w kwotach po 50.000 zł. od każdego z oskarżonych. Brak jest podstaw do uznania, że wysokość owej kwoty winna ulec obniżeniu, z przyczyn na jakie powołuje się skarżący. To, że matka pokrzywdzonego nie złożyła w tym przedmiocie wniosku, nie podważa zasadności uwzględnienia wniosku prokuratora. Matka pokrzywdzonego do osoba starsza, powoływanie się przez nią na dobre

relacje oskarżonego z jej synem niewątpliwie wskazuje jedynie na to, że zachowanie oskarżonego tym bardziej jest dla niej niewyobrażalne. To, że oskarżony przyjaźnił się z pokrzywdzonym nie powoduje, że orzeczony środek kompensacyjny winien być orzeczony w niższym wymiarze, bo nie sprawia, że krzywda jakiej doznała z powodu utraty syna jest mniejsza.			
Wniosek			
1. Zmianę zaskarżonego wyroku (po uprzednim wyeliminowaniu z opisu czynu czynności polegającej na uderzeniu pokrzywdzonego tubą wędkarską przez oskarżonego A. J. (1) oraz uzupełnienie opisu czynu o czynność sprawczą B. S. (1) polegającą na kilkukrotnym podnoszeniu pokrzywdzonego i uderzaniu jego ciałem o podłogę) przez obniżenie wymierzonej oskarżonemu kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

pozbawienia wolności do lat 3, 2. Zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie od oskarżonego A. J. (1) na rzecz matki pokrzywdzonego zadośćuczynienia w kwocie 10.000 złotych, 3. Nieobciążanie oskarżonego kosztami postępowania apelacyjnego			
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak było podstaw do uwzględnienia wniosków obrońcy oskarżonego o dokonanie zmiany opisu czynu przypisanego oskarżonemu. W zakresie użycia tuby od wędki, Sąd nie dzieląc zarzutów zawartych w apelacji nie dostrzegł możliwości wyeliminowania użycia przez oskarżonego w trakcie udziału w pobiciu narzędzi. Uznanie przez Sąd Apelacyjny trafności stanowiska obrońcy oskarżonego J. co			

do tego, że opis czynu powinien zawierać ustalenie w zakresie rzucania pokrzywdzonym o podłogę, na co chociażby wskazują doznane przez pokrzywdzonego złamania żeber po obu stronach ciała pokrzywdzonego jak i odnotowane w trakcie sekcji zwłok zasinienia po obu stronach, nie mogło zaś doprowadzić do zmiany opisu czynu jako, że byłoby to zabiegiem dla oskarżonego niekorzystnym nawet przy ustaleniu, że fizycznie dokonał tego drugi ze sprawców pobicia. Tak więc uwzględnienie wniosku w konsekwencji prowadzącego do poczynienia ustaleń niekorzystnych również dla oskarżonego A. J. (1), a nie tylko dla oskarżonego B. S. (1) nie mogło zostać dokonane wobec braku w tym zakresie apelacji wywiedzionej na niekorzyść oskarżonych przez uprawniony podmiot. Nie podzielenie przez Sąd Apelacyjny stanowiska obrońcy

oskarżonego, że
jakikolwiek
czynności sprawcze
zostały podjęte przez
oskarżonego B. S. (1)
poza jego udziałem
w pobiciu w
którym uczestniczył
oskarżony J. nie
mogły też
doprowadzić do
uznania, że
orzeczona względem
oskarżonego kara
pozbawienia
wolności jest rażąco
niewspółmiernie
surowa. Brak było
też podstaw do
uznania, że to
konkretne czynności
sprawcze podjęte
przez oskarżonego
S. doprowadziły do
zgonu
pokrzywdzonego.
Stąd brak było
podstaw do uznania,
że kara pozbawienia
wolności orzeczona
względem
oskarżonego A.
J. (1) winna
zostać zróżnicowana
z uwagi na
przedmiotową
okoliczność. Sąd nie
podzieliła zarzutu
rażącej
niewspółmierności
kary odnoszącego
się tak do kary
zasadniczej jak i
środka
kompensacyjnego
stąd nie sposób
było uwzględnić
wniosków tak o
obniżenie wymiaru
kary pozbawienia

wolności jak i faktu oraz wysokości zasądzonego zadośćuczynienia. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za I instancję, jako, że to oskarżony(oskarżeni winni ponieść konsekwencje finansowe przynajmniej postępowania pierwszoinstancyjnego.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Utrzymano w mocy, tak co do sprawstwa i winy, jak i opisu czynu i rozstrzygnięć w przedmiocie kary i środka kompensacyjnego w odniesieniu do obu oskarżonych, jak i w zakresie zaliczenia na poczet orzeczonych kar okresów tymczasowych aresztowań jak i obciążenia kosztami sądowymi.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec nie podzielenia zarzutów zawartych tak w apelacji obrońców oskarżonych, uznaniu, że obrońca oskarżonego A. J. (1) nie był uprawniony do wniesienia apelacji na niekorzyść oskarżonego S., jak i domagania się zmiany ustaleń faktycznych, które byłyby niekorzystne dla jego mandanta (podobnie jak i nie był do tego uprawniony obrońca oskarżonego S. w odniesieniu do oskarżonego A. J. (1), Sąd nie uznał za zasadne dokonywanie	

zmiany w opisie czynu jako, że byłaby ona niekorzystna dla obu oskarżonych, a prokurator nie wywiódł apelacji na niekorzyść oskarżonych w zakresie ustaleń faktycznych. Sąd nie podzielił też zarzutów zawartych w apelacjach obrońców oskarżonych jakoby wymiar kar względem nich orzeczonych cechowała rażąca ich niewspółmierność z uwagi na nieprawidłowe ich zróżnicowanie.

Wbrew stanowisku obrońców, ale i prokuratora (zawartemu w apelacji na niekorzyść oskarżonych w części dot. wymiaru kar pozbawienia wolności) orzeczone kary jawią się jako współmierne do wagi i charakteru przypisanego oskarżonemu przestępstwa. Trafnie i we właściwej wysokości ukształtował też Sąd środki kompensacyjne.

1.8. **Zmiana wyroku sądu**

<i>pierwszej instancji</i>			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt II	Na rzecz obrońcy z urzędu oskarżonego B. S. (1) radcy prawnego M. W., Sąd zasądził kwotę 738 złotych (w tym podatek VAT) tytułem udzielonej przez niego oskarżonemu pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III	Sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że dalsze ich obciążanie owymi kosztami nie znajduje uzasadnienia wobec ich aktualnej sytuacji materialnej, a w szczególności koniecznością zapłaty zadośćuczynienia na rzecz matki J. R. (1)	
7. PODPIS		
SSO del. Dorota Mazurek SSA Stanisław Stankiewicz SSA Małgorzata Jankowska		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego B. S. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja		

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana